

3) w § 2 skreśla się w rubryce „Wydział“ pkt 1 oraz odpowiednio w rubryce „Referaty“ pkt 1, 2, 3 i 4; w rubryce „Wydział“ dotychczasowy pkt 2 oznacza się cyfrą „1“ i zmienia się odpowiednio numerację następujących punktów.

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

1282

UCHWAŁA Nr 734 RADY MINISTRÓW

z dnia 22 października 1951 r.

o zmianie Instrukcji Nr 2 w sprawie składu, podziału pracy i trybu działania prezydiów rad narodowych.

Na podstawie art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 130) Rada Ministrów uchwala:

§ 1. W uchwale Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. — Instrukcja Nr 2 w sprawie składu, podziału pracy i trybu działania prezydiów rad narodowych (Monitor Polski Nr A-57, poz. 654 z późniejszymi zmianami) wprowadza się zmianę następującą:

w § 23 ust. 1 lit. a) wyraz „ogólnego“ zastępuje się wyrazami: „ogólno-gospodarczego, organizacyjnego“.

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

1283

UCHWAŁA Nr 736 RADY MINISTRÓW

z dnia 22 października 1951 r.

o zmianie Instrukcji Nr 3 w sprawie tworzenia wydziałów i referatów prezydiów rad narodowych.

Na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 130) Rada Ministrów uchwala:

§ 1. W uchwale Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. — Instrukcja Nr 3 w sprawie tworzenia wydziałów i referatów prezydiów rad narodowych (Monitor Polski Nr A-57, poz. 655 z późniejszymi zmianami) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1. ogólnogospodarczy.“; po pkt 1 dodaje się nowy pkt 1a w brzmieniu: „1a. organizacyjny.“;

2) w § 2 ust. 1 skreśla się wyrazy „1. ogólny,“ oraz zmienia się odpowiednio numerację następujących punktów;

3) w § 2 ust. 1 w rubryce „referaty“ wyrazy „1. kadr“ zastępuje się przez wyrazy: „1. ogólnogospodarczy,“, „1a. organizacyjny,“, „1b. kadr,“.

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

1284

ZARZĄDZENIE Nr 169 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 25 października 1951 r.

w sprawie przekazania uprawnień władzy naczelnej w stosunku do wydziałów i referatów geodezyjnych.

Na podstawie § 23 ust. 1 lit. m) uchwały Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. — Instrukcja Nr 2 w sprawie składu, podziału pracy i trybu działania prezydiów rad narodowych (Monitor Polski Nr A-57, poz. 654 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uprawnienia władzy naczelnej, wynikające z uchwały Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. — Instrukcja Nr 2 w sprawie składu, podziału pracy

i trybu działania prezydiów rad narodowych (Monitor Polski Nr A-57, poz. 654 z późniejszymi zmianami) w stosunku do wydziałów i referatów geodezyjnych przekazuje się Prezesowi Głównego Urzędu Pomiarów Kraju.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

1285

ZARZĄDZENIE Nr 172 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 30 października 1951 r.

o zmianie zarządzenia w sprawie organizacji i funkcjonowania kontroli wewnętrznej w Ministerstwie Leśnictwa oraz w urzędach, instytucjach i przedsiębiorstwach podległych Ministrowi Leśnictwa.

Na podstawie pkt 7 uchwały Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 1948 r. oraz równobrzmiącej uchwały Rady

Państwa z dnia 5 maja 1948 r. w sprawie organizacji i funkcjonowania kontroli wewnętrznej w urzędach,

instytucjach i przedsiębiorstwach państwowych oraz o jej współpracy z kontrolą państwową i społeczną (Monitor Polski Nr 51, poz. 292 i 293) i art. 26 ustawy z dnia 9 marca 1949 r. o kontroli państwowej (Dz.U.R.P. Nr 13, poz. 74) zarządza się w porozumieniu z Prezesem Najwyższej Izby Kontroli na wniosek Ministra Leśnictwa, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Nr 113 Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1951 r. w sprawie organizacji i funkcjonowania kontroli wewnętrznej w Ministerstwie Leśnictwa oraz w urzędach, instytucjach i przedsiębiorstwach podległych Ministrowi Leśnictwa (Monitor Polski Nr A-66, poz. 867) § 39 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 39. Organa kontroli wewnętrznej współpracują z radami narodowymi przez udział przedstawicieli rady narodowej w kontroli przeprowadzanej na jej wniosek a także w kontroli przeprowadzanej z inicjatywy organu

kontroli, jeżeli rada uzna swój udział w tej kontroli za potrzebny.

Dla umożliwienia radzie narodowej powzięcia decyzji co do udziału w komisyjnej kontroli inspektorzy kontroli obowiązani są zawiadomić właściwą radę o rozpoczęciu kontroli. Nie dotyczy to kontroli doraźnych dla zbadania określonych spraw przeprowadzanych z inicjatywy organów kontroli.

Organa kontroli wewnętrznej doręczają radzie narodowej odpisy protokołów z kontroli przeprowadzonej z udziałem przedstawicieli rady narodowej. Poza tym organa kontroli powiadamiają prezydium rad narodowych o usunięciu uchybień stwierdzonych w wyniku kontroli prowadzonej z udziałem przedstawicieli rady narodowej“.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

1286

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 1 października 1951 r.

w sprawie organizacji połączonego aparatu inkasentów należności za gaz i prąd elektryczny oraz obsługi technicznej odbiorców.

Na podstawie § 3 uchwały Nr 367 Prezydium Rządu z dnia 26 maja 1951 r. w sprawie połączenia inkasa należności za gaz i prąd elektryczny (Monitor Polski Nr A-47, poz. 622) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przez używane w niniejszym zarządzeniu określenie „dostawca“ należy rozumieć przedsiębiorstwa gazownicze podległe Ministrowi Górnictwa oraz przedsiębiorstwa energetyczne podległe Ministrowi Przemysłu Ciężkiego.

2. Przez używane w niniejszym zarządzeniu określenie „organ inkasujący“ należy rozumieć organa gospodarki komunalnej prezydiów właściwych rad narodowych.

§ 2. 1. Organa inkasujące przejmą z dniem 1 stycznia 1952 r. od dostawców inkaso należności za gaz i elektryczność wraz z czynnościami z tym bezpośrednio związanymi oraz obsługę techniczną odbiorców detalicznych.

2. Przepis ust. 1 nie obejmuje inkasa i obsługi technicznej:

- 1) odbiorców zagranicznych;
- 2) odbiorców energii elektrycznej zaliczonych w ramach obecnie obowiązujących przepisów taryfowych z dnia 20 grudnia 1948 r. do taryfy VII dla wielkich odbiorców o charakterze przemysłowym;
- 3) przemysłowych odbiorców gazu i rozdzielni, których listę ustali Minister Górnictwa w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Komunalnej.

§ 3. Inkaso powinno być dokonywane terminowo z pełnym uwzględnieniem zasad przyspieszenia obiegu środków obrotowych.

§ 4. Czynności bezpośrednio związane z inkasem obejmują:

- 1) aktualne prowadzenie ewidencji odbiorców gazu i elektryczności oraz należnych od nich kwot;
- 2) regularne odczytywanie stanów gazomierzy i liczników elektrycznych raz w miesiącu w ustalonych dniach oraz wystawianie rachunków;
- 3) obliczanie dziennego inkasa gotówkowego i wpłacanie zainkasowanych pieniędzy najpóźniej w dniu następnym na rachunek operacyjny w banku wskazanym przez dostawcę;

4) przekazywanie należności za gaz i elektryczność, uzyskanych przez organ inkasujący w drodze przelewów bankowych na rachunek dostawców najpóźniej do dnia 3 od daty otrzymania awiza bankowego.

§ 5. 1. Organ inkasujący opracowuje bieżąco i przedkłada dostawcy w umówionych terminach sprawozdania na formularzach opracowanych przez dostawcę a zatwierdzonych przez Ministerstwo Górnictwa bądź Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego w porozumieniu z Ministerstwem Gospodarki Komunalnej.

2. Organ inkasujący udostępni dostawcy na jego żądanie materiały dowodowe, na podstawie których sporządzone zostało sprawozdanie.

§ 6. 1. Organ inkasujący stosuje wobec dłużników za gaz i elektryczność sankcje przewidziane w warunkach dostawy gazu lub elektryczności.

2. Organ inkasujący jest obowiązany do wystąpienia o wszczęcie egzekucji we właściwej drodze przeciw opieszałym dłużnikom o przymusowe ściąganie należności.

§ 7. Organ inkasujący nie jest uprawniony, poza przeprowadzeniem storn wynikających z błędnego obliczenia należności za gaz lub elektryczność, do dokonywania jakichkolwiek bonifikat, potrąceń lub odpisów raz poprawnie zaliczonych należności za dostarczony gaz i elektryczność; decyzja w tych sprawach należy w ramach obowiązujących przepisów do dostawcy.

§ 8. Za nieprzekazanie przez organ inkasujący jakichkolwiek kwot, zainkasowanych gotówką lub przelewem bankowym w terminach ustalonych w § 4 pkt 3 i 4, dostawca będzie liczyć organowi inkasującemu odsetki w wysokości pobieranej przez Narodowy Bank Polski od udzielonego kredytu inkasowego.

§ 9. Organ inkasujący jest obowiązany do pokrycia dostawcy strat wynikłych z powodu niezainkasowania należności od odbiorcy na skutek zaniedbania w przedsięwzięciu środków przewidzianych w warunkach dostawy gazu i elektryczności w ustalonych przez nie terminach.

§ 10. Organ inkasujący jest obowiązany do walki z nadużyciami i marnotrawstwem pobierania gazu lub